Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
Svoboda 30 Montgomery Street
Jersey City N J 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 47. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 28-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 28, 1980 No. 47. VOL. LXXXVII.

ВЛАДИКА ЛОСТЕН НА СВЯТКОВОМУ ДНІ В БРУКЛИНІ

Владика Василь Лостен

Бруклин-Північ, Н. Й. (Л.Луців). — 27 лютого ц.р. парохіяни церкви св. Духа в Бруклині-Північ переживали Святковий день, бо до них загостив Стемфордський Владика Василь Лостен, і вони бачили свого улюбленого парохіянина Богдана Йосифа Карася, який в присутности свого Владики вперше брав участь у св. Літургії як диякон.

Тут треба згадати, що два дні раніше, 25 січня, у Стемфордській катедрі св. Володимира Владика Лостен рукоположив був Богдана Карася на диякона. Рукоположення відбулося в асисті о. архимандрита Я. Іззо, о. монс. Моска, о. декана Ю. Бінковського і о. монс. І. Сквіллера. Співав хор питомців і студентів академії св. Василія.

Присутнім на цім торжестві був син диякона — Іван (дружина Богдана Й. Карася Стефанія упокоїлась в Бозі 1-го серпня 1979 року).

Так склалося, що Владика Лостен два дні після рукоположення о. диякона Богдана Карася прибув на канонічну визитацію парохії св. Духа в Бруклині, і новий о. диякон міг брати участь у Службі Божій в присутності свого святителя.

Після Богослуження відбулася Парохіяльна Просфора, яку вшанував своєю присутністю Преосвященний Владика. На Просфорі були також о. ректор монс. Моско, о. митрат Ем. Монастирський, о. крилошанин Л. Мудрий, о. Ю. Бінковський. При головному столі сиділи і д-р Мирон Зарицький і д-р Лука Луців.

Проводив прийняттям о. диякон Карась, який представив Владиці провідників місцевих організацій і учителів цілоденної школи св. Духа.

Дириґент церковного хору маестро Лев Рейнарович побажав новому дияконові всіх Божих ласк у праці на Христовій ниві та заінтонував йому „Многая літа". Зворушений о. диякон дякував за побажання та за молитви в його намірені.

Мистецьку програму виконали учні місцевої школи бандуристи під проводом учительки Ларсен та церковний хор під проводом Лева Рейнаровича. Присутніх на прийнятті було коло 300 осіб, які тішилися тим, що перед своїм новим Владикою могли похвалитися гарно відмальованою своєю церквою та своїм хором, що ним керує відомий оперовий співак Лев Рейнарович.

Філядельфія готується до свята Шевченка

Філядельфія, Па. (В-УККА). — Звітування з діяльности, підготова до святкування річниці Тараса Шевченка, скликання загальних зборів Відділу УККА й події в Україні були в центрі уваги пленарного засідання органів Відділу УККА у Філядельфії в середу, 13-го лютого. Засідання відкрив і ним проводив голова Відділу проф. д-р Петро Стечко, а секретарював Мирон Баранецький.

У звітах голови Відділу зроблено підсумки цілотижневих святкувань річниць проголошення самостійности й соборности України, про що вже широко звітовано в пресі, зокрема в „Свободі".

У звітному часі Відділ УККА перевів зустріч українського громадянства Філядельфії з недавно прибулими нескореними Ніною та Святославом Караванськими, про що вислано окреме звідомлення до преси. Голова Відділу поінформував, що згідно з бажанням Караванських та інструкціями Централі УККА, з добровільних датків учасників зустрічі, суми 1,700 дол., на покриття коштів приїзду тощо передано панству Караванським суму дол. 1,000, а решту, по відтягненні невеликих коштів підготови зустрічі: винайм залі, оголошення в радіо та пресі і т.п., передано на конто „Допомогу українським політичним в'язням" при ЗУАДК-у.

Голова Комісії Українського Народного Фонду Дмитро Ткачук з радістю підкреслив у звіті, що українське громадянство Філядельфії також цього року дало доказ найбільшої жертвенности на потреби діяльности Централі УККА, зложивши на УНФонд суму дол., 16,383, якою Філядельфія черговий раз здобула прапор першенства в збірці УНФонду в ЗСА.

Скарбник Відділу Петро Тарнавський у фінансовому звіті підкреслив, що фінансові засоби Відділу скромні, й висловив жаль, що не з вини Відділу УККА бенкет і забава з нагоди річниць державної самостійности й соборности України дали деякий фінансовий дефіцит.

В дискусії підкреслено, що Річницю проголошення самостійности й соборности слід трактувати як радісну подію і, хоч жертви крови й життя в обороні цієї державности й соборности Української Нації болючі, то слід радіти, що українська нація відродилася духово й національно-політично настільки, що її відроджена збройна сила три роки витримала оборону перед агресією ненаситних сусідів. Для відзначення трагізму та тих, що загинули в нерівній боротьбі з ворогом, є інші нагоди протягом року.

На засіданні коротко розглянено календар всегромадських імпрез на 1980 рік

(Закінчення на стор. 3)

Цієї суботи відбудеться засідання Крайової Ради УККА

Ню Йорк (УККА). — Цієї суботи, 1-го березня ц.р., о год. 1:30 по полудні тут у конференційній залі Дому УККА-СУА при 203 2-га евеню відбудеться перше в цьому році засідання Крайової Ради Українського Конгресового Комітету Америки. З огляду на те, що до часу висилки повідомлень членам Крайової Ради ще не була устійнена програма нарад, учасники цієї наради одержать її при вступі на залю.

Канцелярія УККА при тому інформує, що згідно із статутом, члени Крайової Ради мусять мати вирівняні вплати Національного Датку, а організації, які вони репрезентують — членські вкладки. Право голосу на нарадах матимуть тільки ті члени, які виконали цей статутовий обов'язок.

АМЕРИКАНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК ПРИПИНИЛА НАУКОВИЙ ОБМІН З СССР

Вашінгтон. — Крайова Академія Наук, рішенням правлячої нею головної ради, припинила на шість місяців будь-які наукові обміни і спільні зустрічі із совєтськими науковцями на знак протесту проти насильного вигнання совєтського академіка-дисидента д-ра Андрея Сахарова з Москви до міста Ґорький. Про це одноголосне рішення ради Американська Академія Наук подала до публічного відома у понеділок, 25-го лютого ц.р., підкреслюючи, що це вперше за останніх 20 років, тобто за час існування програми культурного й наукового обміну поміж ЗСА і СССР, американські науковці були змушені зайняти таке гостре становище.

„Заходи проти академіка Сахарова, — заявила рада Академії, — становлять з нашої перспективи порушення прав людини і наукової праці визначного науковця". У рішенні також згадується про „інші інциденти", які причинились до погіршення співпраці і зв'язків поміж американськими і совєтськими науковцями.

Рішення Академії Наук відноситься до запланованої на початок березня конференції щодо примінення лейзерів у продукуванні термонуклеарної потужности. Ця наукова конференція мала початись 3-го березня ц.р. в університеті Арізони і в ній мало взяти участь 15 совєтських і 20 американських науковців. Три інші заплановані наукові симпозіюми в ділянках фізики, хемії та експериментальної психології також не відбудуться згідно з рішенням Академії, яке є „віддзеркаленням настанови американських науковців і громадян до потягнень уряду СССР".

Академія не виключає можливості приватних зустрічів поміж американськими і совєтськими науковцями і залишає це питання відкритим для „вирішення поодиноких науковців згідно з їхнім сумлінням". Колективно, однак, американські академіки не можуть брати участи в наукових зустрічах зі совєтськими науковцями в час, коли уряд СССР вдається до каральних заходів проти інакшедумаючих науковців.

Рада Крайової Академії Наук перевірить своє рішення у серпні ц.р. залежно від існуючих тоді обставин.

Джекоб К. Джевітс кандидуватиме п'ятий раз на сенатора ЗСА

Ню Йорк. — Сенатор Джекоб К. Джевітс, який вже є членом Американського сенату чотири каденції — тобто 24 роки — оголосив у понеділок 25-го лютого, що знову буде змагатися за обрання до Сенату на 5-ий термін, шість нових років служіння народові в Конгресі. Вирішення кандидувати чи ні було для нього „агонією", за його ж словами, але „стан у країні" змусив до цього кроку незабаром 76-літнього і не цілком здорового сенатора; і до цього вирішення він прийшов щойно в ніч з неділі на понеділок, хоч справа його кандидування обговорювалася країною вже довго і кілька чільних особистостей американського політичного і громадського світу висловили своє бажання кандидувати на сенатора із стейту Ню Йорк, якщо Джевітс з огляду на здоров'я вирішив би іти на емеритуру.

Бані-Садр дивується американській наївності

Гонґ Конґ. — Президент Ірану Бані-Садр сказав у інтерв'ю, що було опубліковане тут у вівторок 25-го лютого, що він був „здивований наївністю" речників ЗСА, які „не зрозуміли нічого з нашої революції".

Він повторив у інтерв'ю з „Гонґ Конґ Стар", що він вже сказав раніше — мовляв, спочатку американці робили відповідальними за схоплення закладників у амбасаді тих, кого вони назвали „фанатичними іранцями", а потім зінтерпретували його вибір президентом Ірану як „перемогу поміркованих проти клерикалів". Вони помилилися в обох випадках, — сказав він, пояснюючи, що ці два боки становлять ту саму монету , тобто: бажання незалежности іранського народу і кінця домінації (в Ірані) Америки.

В цьому інтерв'ю він хвалив захватників-студентів, як „молодих патріотів", але застерігся, що вони „повинні шанувати правову владу".

КАРТЕР І РІҐЕН ПЕРЕМОГЛИ В ПРАВИБОРАХ У НЮ ГЕМПШІРІ

Президент Джіммі Картер

Рональд Ріґен

Конкорд, Ню Гемпшір. — Президент Картер переміг сенатора Кеннеді тут, у вівторок 26-го лютого, у правиборах на номінацію на президента від Демократичної партії відношенням голосів 49 до 38 відсотків в користь президента. Третій кандидат, губернатор Каліфорнії Джері Бравн дістав 10 відсотків голосів.

З Республіканської партії Рональд Ріґен переміг Джорджа Буша у процентовому співставленні 50 до 23 відсотка.

Інші республіканські кандидати на номінацію Республіканської партії дістали: сенатор Говард Г. Бейкер, мол. з Теннессі — 13 відсотків, і конґресмен Джан Б. Андерсон з Іллінойс — 10 відсотків.

Перемога в Ню Гемпшірі уважається всіма знавцями виборчого процесу на президента ЗСА страшенно важливою, бо ще не було такого президента Америки, який би програв ці правибори. (Хоча не всі кандидати, які виграли у Ню Гемпшірі „автоматично" авансували до Білого Дому).

Перемога Картера над Кеннеді є тим приємна для президента, що Ню Гемпшір — це „задній двір" („back yard") сенатора Кеннеді, який є власне сам з Массачусетс, сусіднього до Ню Гемпшіру стейту. Але Кеннеді також тішився своєю начебто перемогою, бо дістав 38 відсотків, а міг, — згідно попереднім опитуванням, — дістати значно менше.

Досі Картер переміг Кеннеді в усіх правиборах і „кокусах", які досі відбулися. В Міннесоті, також 26-го лютого, в „кокусах" Картер дістав 73, а Кеннеді тільки 10 відсотків голосів. Все таки кандидат на номінацію на президента Едвард Кеннеді чекає на перемогу в його власному стейті Массачусетс наступного тижня та в Іллінойс , де правибори будуть 18-го березня.

Щодо республіканських кандидатів на номінацію, які опинилися зовсім позаду названих чотирьох, дехто з них, — згідно з опінією знавців виборчих процесів у ЗСА, — відпадуть взагалі.

Мова йде тут про кандидатів, які дістали 2-1 відсоток: Крейн, Коннaлі, Дол.

Спроба вписувати на бальот прізвище колишнього президента Форда не дала багато: він дістав піввідсотка голосів.

Іран обіцяє співпрацю з Комісією Об'єднаних Націй

Теґран, Іран. — Інвестиґаційна Комісія Об'єднаних Націй дістала запевнення іранських провідників про співпрацю в досліджуванні здогадних злочинів колишнього іранського шаха Мохаммеда Різи Паглеві. Одначе, урядові чинники Ірану знову повторили заяву, що робота комісії не спрямована до звільнення американських закладників, яких силою держать мусулманські молоді екстремісти, і ще не певно, чи комісія взагалі зможе зустрінутися з американськими закладниками.

П'ятичленна комісія, яка прибула до Теґрану в минулу суботу для опитування жертв попереднього режиму, перебуватиме тут біля двох тижнів. Вона вже мала прелімінарне побачення з президентом Абольгассаном Бані-Садром та міністром закордонних справ Садеком Гобзадеґом.

Запитаний після сесії Революційної ради, чи члени комісії зможуть побачитися з американськими закладниками, президент Бані-Садр відповів: „Так, вони зможуть їх побачити".

Генеральний секретар Курт Вальдгайм вислав цю комісію в надії, що праця комісії буде дальшим кроком для звільнення американських закладників, полон яких добігає вже чотирьох місяців.

ПЛЕТИВО ІНТРИҐ І ПРОВОКАЦІЙ КҐБ ДОВКОЛА СПРАВИ СІЧКІВ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Передаємо повний текст поширеного у самвидаві СССР звернення Стефанії Січко до Президії Верховної Ради СССР. Стефанія Січко — це дружина Петра і мати Василя Січків, яких, як відомо, в грудні 1979 року засудили на кари по три роки ув'язнення.

„Президії Верховної Ради СРСР
від Петраш Стефанії Василівни, яка проживає в місті Долина, вул. П. Мирного 14, Івано-Франківської області.

Протест

Мене дуже обурила надрукована 23 серпня 1979 р. в Долинській районній газеті стаття „Брудні дії провокаторів", що її написав якийсь Павлюк А. про мою сім'ю. Нечуване перекручення фактів у ній робить її жалюгідною фальшивкою в очах усіх читачів, хто знає нас.

Мого чоловіка Петра Січка і мого сина Василя Січка власті довший час безпідставно переслідували. Тому вони зверталися не раз зі скаргами до вищих інстанцій, але там цим знехтували.

Тоді мій син і мій чоловік були змушені зректися радянського громадянства, а пізніше приєдналися до Української Громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, щоб захищати права людини і народу.

Якраз це послужило причиною для їх ув'язнення, яке було вчинене 5-го липня 1979 р. прокуратурою Львівської области на вимогу КҐБ.

У цьому листі хочу спростувати наклепницькі вигадки, які містяться у цитатах, взятих із газети:

1. „У Львові на могилі небіжчика почали влаштовувати неподобства. Кілька таких провокаторів затримали. Серед них був і житель нашого міста Січко П.В." — Із цих речень читач має зробити висновок, нібито мого чоловіка Петра Січка заарештували на Личаківському кладовищі. В дійсності мій чоловік з сином відвідав могилу В. Івасюка лише один раз, а саме — 10 червня ц.р. Заарештували ж їх 5 липня ц.р., тобто тільки через 26 днів після відвідин.

2 „Приїхавши наступного разу у Львів разом з своїм 23-річним сином Василем, Січко П.В. демонстративно поклав на могилу Володимира Івасюка два злобні антирадянські опуси -пасквілі і почав деклямувати провокаційні саморобні вірші".

— Усе це нечувана брехня. Поперше, два рази вони ніколи не були на могилі В. Івасюка. Подруге, ні мій чоловік, ні мій син не клали на могилу жадних (а тим більше власних) закликів чи написів. Потретє, ніхто з них не деклямував власних, ні чужих віршів на могилі композитора.

3. „Комсомольський оперативний загін — вирішив припинити галасливе націоналістичне збіговисько і вилучив покладену на могилу антирадянщину".

— Попереше, ніякого комсомольського загону ніхто не бачив біля могили (були інші, але вони мовчали). Подруге там зібралося багато сот чесних людей, які прийшли вшанувати пам'ять популярного композитора В. Івасюка. Потретє, ніхто не забирав у цієї величезної маси народу ніяких антирадянських написів, у тому числі і від моїх чоловіка і сина, бо вони таких речей не виготовляли.

4. „Випадкові присутні (на кладовищі завжди бувають відвідувачі) з призирством дивилися, як скажеіє цей сивий надмогильний провокатор". — Отже в той день, коли мої чоловік і син були на Личаківському цвинтарі (10 червня 1979 р.), український народ за традицією відзначав Зелені Свята і на кладовищі були тисячі лядей. Звичайно, ніхто не міг минути могили В. Івасюка. І от ця величезна маса людей оплакувала передчасну смерть молодого композитора, покладаючи на могилу квіти, співаючи релігійні і жалобні пісні, а також чудові пісні самого небіжчика. Саме в такій обстановці мій син Василь Січко, глибоко сприйнявши до серця цю трагедію, виступив на захист чести українського композитора (якого зганьбили тим, що він нібито повісився, будучи психічно хворим). Адже ніхто не вірить, що В. Івасюк покінчив життя самогубством. Тому тисячний збір народу навколо могили з незвичайним захопленням сприйняв і відгукнувся на слова співчуття, висловлені моїм сином. Також мій чоловік Петро Січко, що виступив услід за сином, нагадавши присутнім, що він з сином — члени Української Гельсінкської групи, говорив, що неможливо позбавити наш народ чудових українських звичаїв, які тісно переплітаються з релігійними святами. І ніхто їх не заарештовував на цвинтарі, а заарештували їх вдома 5-го липня.

5. „Ворожі дії Січків припинили" — Так, порушуючи конституційні свободи, органи КҐБ незаконно запроторили до в'язниці мого

(Закінчення на стор. 3)

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ВІТАВ АМЕРИКАНСЬКИХ ОЛІМПІЙЦІВ У БІЛОМУ ДОМІ

Президент Картер вітає гокеїстів-переможців на Бальконі Білого Дому.

Вашінгтон. — У понеділок 25-го лютого, президент Джіммі Картер офіційно привітав 150-членну американську олімпійську дружину в Білому Домі, називаючи змагунів „модерними американськими героями". Згадуючи перемогу американських гокеїстів над збірною СССР в дорозі до золотої медалі, президент Картер сказав, що це був один з найбільш блискучих моментів в історії спорту.

Американські змагуни прибули трьома джетовими літаками з Лейк Плесід, Н.Й., до летунської бази Андрюс, де їх вітала кількатисячна маса мешканців Вашінґтону й околиць. Цілу дружину на сходах до Білого Дому привітав президент Картер з дружиною. Він тепло обняв Еріка Гайдена, який встановив новий олімпійський рекорд, здобувши п'ять золотих медаль. Відтак президент Картер ґратулював кожному змагунові особисто, звертаючись зокрема тепло до тих змагунів і змагунок, яким не вдалось здобути перемоги.

У короткому слові на бальконі Білого Дому президент Картер висловив „вдячність цілого американського народу за ваші досягнення". Він повторив своє невгнуте становище щодо бойкоту літніх Олімпійських ігрищ в Москві, заявляючи,що „Совєтський Союз інвазією на Афганістан порушив мир і олімпійські ідеали". Він сказав, що плянує зустріч з „репрезентативною групою американських атлетів" та випрацювання пляну інших ігрищ, які „не суперечили б олімпійським принципам і олімпійському рухові".

Питання бойкоту літніх ігрищ в СССР виявляється контроверсійною справою серед членів американської олімпійської екіпи. Е. Гайден заявив кількакратно представникам преси, що він є проти бойкоту, бо це є надто кривдяче для змагунів, які вже від кількох місяців підготовляються до ігрищ. Він мав залишити писемне звернення до президента Картера з підписами змагунів, які поділяють його думку. Однак у розмові з президентом Картером він цього питання не підносив. Інші змагуни висловились за бойкотом. Зокрема тренер гокейної дружини Герб Брукс сильно піддержав президента Картера у справі бойкоту, заявляючи, що американські змагуни не повинні їхати до країни, яка поставила світ на грань чергового голокавсту. Він також висловив вдячність „тим тисячним масам громадян, які піддержували нас під час змагань. Ми горді з того, що ми добились перемоги для нашої країни, а це нам дозволяє краще зрозуміти, що це значить бути американцем", — заявив Брукс.

Після формальних привітань відбувся полуденок у помешканні президента Картера.

Невідомі хулігани побили Григорія Токарюка

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України наспіла вістка, що 12 січня ц.р. біля хати, в якій живе учасник правозахисного руху Григорій Токаюк, зупинилася автомашина, з якої вийшли невідомі особи. Вони змусили Токаюка сісти з ними до авта і вивезли його на передмістя до лісу. Там його виштовхали з авта і сильно побили, спричинивши потрясення мозку. Вони викрикували, що він повинен перестати співпрацювати з „українськими націоналістами". Хоч хулігани не сказали, хто вони і з чийого доручення вчинили бандитський напад, нема сумніву, що ця подія вкладається в схему нових провокацій і злочинів т.зв. органів у пляні їхньої боротьби з інакодумцями.

Токаюк, 1946 року народження, вже майже три роки робить заходи в справі виїзду з СССР. Йому постійно відмовляють, хоч він має родину в Польщі. У листі до Брежнєва, що його Токаюк вислав 2 серпня 1979 року, він писав м.ін., що органи КҐБ обіцяли йому дозвіл на виїзд під умовою, що він одружиться з жінкою, яку вони йому запропонують, хоч це мало б бути тільки фіктивне подружжя. Токаюк відмовився.

Треба згадати, що представники згаданих „органів" вели розмову перед виїздом за кордон з членом Української Гельсінкської групи Володимиром Маленковичем. Вони погрожували йому, що їхня рука досягне його й на Заході, якщо він продовжуватиме свою діяльність.

30 січня до Миколи Матусевича, який перебуває в Мордовських таборах, приїхала на відвідини його сестра Таміля. Хоч вона мала дозвіл на побачення з Миколою, їй відмовили, заявляючи, що два дні перед її приїздом її брата позбавили права на побачення.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N J 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N J
Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918
P O Box 346 Jersey City N J 07303

Дволичність совєтських вчинків

Закидаючи ,,капіталістичному" Заходові ,,гонку озброєнь", у той же сам час Совєтський Союз з року в рік розростається у чимраз грізнішу мілітарну потугу і, ховаючись під лицемірною маскою пацифізму — в дальшому йде незмінним шляхом вишколювання вояків, удосконаленням збройного вивінування, розбудови своїх морських баз та військової повітряної фльоти, на яку, за передбаченням Пентагону, СССР у 1980 році заплянував видати 90-100 більйонів долярів. Водночас совєтська преса кожноденно поміщує статті і світлини совєтського війська, озброєного у всі найновіші види зброї, це щоб, мовляв, бути ,,напоготові",якщо б ворог напав на їхню країну.

Це ще не все. Совєтський уряд, щоб здобути свою мету намагається ще іншими і далеко глибшими засобами приєднати до своєї справжньої гонки ,,гонки озброєнь" ,,радянську" спільноту, а зокрема молодь. Це можна завважити у статтях і дописах совєтської преси, де наглядно виглядає яскрава тенденція виховати молодь у мілітарному дусі. Це виказується скрізь: у середніх школах, комсомольських клюбах чи хоча б навіть у Київському університеті майбутнього воїна, створеного десять років тому. У ньому молодші і старші учні кляс — ,,допризивники" вивчають воєнну історію, ближче знайомляться з військовою службою, слухають прерізних ,,лекцій" на тему боротьби і перемоги ,,доблесної" Червоної армії, яка ввесь час ,,відстоювала їхні завоювання", відвідують інші військові училища, ознайомлюються з побутом вояків совєтської армії, вчаться орудувати зброєю, відвідують різні місця ,,бойової слави", а також цього роду музеї, зустрічаються з ,,героями-орденоносцями", які зуміли розправитися з ,,фашистами та українськими буржуазними націоналістами", вчаться бути чуйними і розкривати ,,буржуазну ідеологію", з якою, на думку совєтської пропагандивної машини, сьогодні треба особливо гостро боротися. Увесь ,,виховний" приціл університету спрямований на те, щоб вирощувати совєтську молодь в ,,дусі справжньої готовности до захисту соціялістичної Вітчизни, любові своєї армії і флоту". Ці і подібні слова густо рясніють на сторінках совєтської преси, речники якої у той же самий час гостро виступають проти підготови до оборонної акції в країнах Заходу.

Ще один засіб стосують в СССР, щоб використати всі можливості макіявелівської комуністичної пропаганди, який веде в напрямі виховання ,,бойової радянської людини" — це слово, воно не тільки в публіцистиці, але й в літературі. Свідченням цьому може послужити стаття у київській газеті ,,Літературна Україна" п. з. ,,Славити подвиг Батьківщини", в якій поінформовано про перебіг засідання Партійного комітету організації Спілки Письменників України, яке відбули у Києві, під гаслом: ,,Пропагандистсько-шефська робота в частинах Армії". На цьому засіданні ствердженo, що минулого року відбулося 785 письменницьких виступів, в яких не тільки прочитувано твори, але встановлювано контакти з письменниками-початківцями, які служать в частинах і підрозділах, розташованих на території УССР. На цих виступах письменники провадили ,,виховну" роботу, заохочуючи, щоб вони, письменники-початківці писали на ,,теми подвигу" совєтської армії. З цією метою, — пише дальше газета, — на засіданні заплянованo відзначувати 35-річчя Великої Перемоги", а в травні письменники даватимуть студентам ,,уроки мужности".

На засіданні висловлено також докір письменникам, що замало присвячують у своїх творах місця тематиці про радянську армію, і закінчено резолюцією поліпшення пропагандистської роботи письменників над поширенням і скріпленням військово-патріотичної тематики, завданням якої є виховувати молодь.

Як бачимо, совєтська пропаганда докладає всіх зусиль, щоб виховати молодь у готовності боронити СССР.

Однак даремні зусилля совєтського партійного апарату, бож, як пише сама совєтська преса — молодь нерадо включається у шкільну працю, не зацікавлена в гуртуванні в комсомольських клюбах — і втомлена вічноповторними накликуваннями комуністичних політруків, відходить оподалік крикливого партійного галасу і, дивлячись на своїх ровесників на Заході, намагається творити своє окремішнє індивідуальне життя. А боронитиме ,,свою батьківщину" тільки тому, що не буде їй іншого виходу.

Ярослав Курдидик

МАЙБУТНЯ ВІЙНА — АТОМОВА, ЧИ КОНВЕНЦІЙНА?

Після заяви президента Картера, в якій була мова про те, що коли б совєти поважилися створити безпосередню загрозу для продукції, або транспортування нафтокопалин із Перської затоки, то він вживе всіх можливих засобів, аж до мілітарної сили включно, щоби запобігти такій загрозі, мимохіть зарисувалася в цьому обширі можливість третьої світової війни. Беручи до уваги таку правдоподібність, варто буде ближче, хоч би і дуже побіжно, навести деякі голоси авторитетів у військових справах, які на різні лади обговорюють цю загрозливу проблему, намагаючись передати форму і вияви такої майбутньої війни.

В основному, всі передбачування базувалися на тому, що стратегія обидвох суперпотуг сполягала на солідних основах т. зв. ,,взаємного застрашування", з якого слідував висновок: що, мовляв, якщо я навіть матиму змогу знищити мого ворога, то він у відплатній акції теж готовий знищити мене дощенту". Знатоки мілітарної справи погоджуються в тому аспекті справи, що, під сучасну пору, всі дотеперішні намагання і засоби розв'язувати політичні непорозуміння і напруження мирними способами поволі, але послідовно вичерпуються. Єдиний вихід із такого положення, це перехід до війни, що про неї славетний Клявзевіц сказав так, що — ,,війна, це теж політика, тільки іншими засобами"...

У Москві останню заяву Президента приняли дуже серйозно. ,,Фахівці-кремлологісти" твердять, що теперішній найвищий ,,комсостав", який складається із молодшого, вже комуністичного хову, в порівнянні зі старою ,,ґвардією" — Жукова, Маліновського, Гречка та інших — затривожився і зрозумів, що не все можна забирати ,,підступними війнами, без наявних воєн", як це було у випадку з Анголею, Етіопією, чи Південним Єменом.

Побудова, а згодом розбудова до гігантських меж атомового арсеналу, виявляється незвичайно коштовною — в однаковій мірі як для ЗСА, так і СССР. Однак, не зважаючи на більйони, що їх було витрачено на розбудову та постійне вдосконалення атомової зброї, від самого початку, аж по сьогоднішній день не змінилося це саме поняття, що тільки божевільний може розпочати атомову війну, яка рівнятиметься знищенням і загладою цивілізації.

При цій нагоді варто буде згадати, що світ обминула вже двічі така можливість усенищівної загибелі. Перший раз, це було під час арабсько-ізраїльської війни у 1973-му році, коли це американська розвідка викрила, що совєтські парашутні з'єднання збираються зробити повітряний десант на ізраїльську територію. Тоді у пізню ніч було вирішено у Білому Домі зробити ,,атомовий алярм першого ступеня" Ми ніколи, мабуть, не довідаємося про те, як тієї ,,атомової ночі" ЗСА наблизилися були до атомової війни, але в мілітарних аналах залишився факт,що окремі бригади парашутистів не піднялися із заалярмованих совєтських летовищ. Другий раз, через ще й досі точно невиявлене непорозуміння Північна Лінія Радарних Пересторог повідомила, що зі совєтського боку піднялася ескадра літаків-атомовозів з метою знищити американські атомові ракети Мінітмен, які заховані в силосах. Як і слід було очікувати, ЗСА приготовилися до ,,негайної відплати", заалярмувавши деякі ,,найдогідніше положені атомові, різного калібру центри". На щастя, помилка, що її спричинила передача фальшивого коду до кількох хвилин вияснилася і ,,відплатну акцію було відкликано"...

Роберт Елліот, член Лондонського Інституту для Стратегічних Студій, заявляє, що, не зважаючи на наявну нищівність атомових бомб, у загальному, атомову зброю слід скоріше розцінювати, як ,,психологічну зброю". Хоча з другого боку, — продовжує Елліот, — не слід теж виключати і такої можливости, що обидві суперпотуги, ЗСА та СССР, готові вжити атомову зброю, але в ,,дуже обмеженому засягу", найправдоподібніше для задемонстрування, коли б криза дійшла до свого вершка в тому обширі, де будуть загрожені їхні вітальні інтереси.

Незмінним теж залишається і той факт, що впарі з тим, що коли підготова до ,,відплатного удару" стає щораз, то досконалішою і дорожчою, його примінення та використання, спадають і звужуються. Або іншими словами, що нуклеарна зброя втрачає свою вартість, як ,,засіб остаточного переконування ворога".

Сучасні стратеги заявляють, що в останньому десятиріччі висунулися зовсім нові чинники, які слід брати до уваги. Головні союзники ЗСА, Англія, Західня Німеччина і Японія, починають сумніватися, чи ЗСА готові розпочати атомову війну проти Совєтського Союзу, якщо б він виконав десант на побережжя Гоккаідо в Японії, або якщо б його війська заняли б Західній Берлін, чи у випадку, коли армії Варшавського Пакту

(Закінчення на стор. 4)

Д-р В. Шандор

ЦІКАВИЙ ПРОЄКТ АМЕРИКАНСЬКИХ РУСИНІВ

Силою історичних умов український народ на протязі довгих років був розділений між чужими державами, які не сприяли його культурному та національному розвиткові. Не зважаючи на великі зусилля самого народу і многих його провідників, які стриміли до державного об'єднання, такий стан не змінився і після І-ої світової війни. А з цим і розвиток національної та політичної свідомости в кожній країні йшов властивим йому відокремленим шляхом.

Коли у другій половині минулого століття почали напливати українські еміґранти з Галиччини й Закарпаття, то ця історична дійсність мала великий вплив і на розвиток їхніх взаємин. Головне непорозуміння між ними спричинила стара національна назва ,,русин", вживана еміґрантами зі Закарпаття, і новою державно-національною назвою ,,українець", вживана братами з Галичини.

У той час можна було полагодити цю ,,родинну" проблему мирним способом, шляхом природного розвитку, як це сталось на Карпатській Україні між двома світовими війнами. Цьому, однак, не сприяла тодішня офіційна політика Мадярщини, яка почерез своїх ставлеників між карпатськими русинами створювала штучну прірву і її всіми засобами державної машинерії поширювала. Зрозуміло, що для такого двоподілу не було жадних життєвих підстав, бо ,,русин" — це наша стара історична назва в змислі якої ,,кожний українець є історично русином". Але зате таке роздвоєння було потрібне для прискорення й успішного завершення мадяризації карпатських русинів.

Від тієї доби національний і культурний розвиток життя карпатських русинів в Америці пройшов різними етапами. Помимо великих зусиль Мадярщини, дипломатичних і фінансових, під час плебісциту американських русинів в Скрентоні, Па., в 1918 році, за залишенням країни при Мадярщині голосував не цілий 1 відсоток. Але наслідки національної шкоди, що її нам спричинила Мадярщина й сьогодні існують.

Карпатські русини візантійського обряду сьогодні в Америці мають своїх чотирьох єпископів із Митрополитом Стефаном Кочіском на чолі. Нам, однак, приємно зазначити, що доба єпископства Елька, коли в ,,Американсько Русскому Вістнику" поміщувались дуже прикрі напади на монс. А. Волошина минула і перейшла в забуття. Митрополит Стефан із своїми єпископами внесли в життя американських русинів почуття християнської любови, взаємної толеранції та братнього відношення до своїх братів тієї самої віри й національности і всіх вірних митрополії.

Щоб легше і краще дослідити побут русинів в Америці, Митрополія Американських Русинів в Піттсбурзі виступила зі смілим проєктом: зібрати й дати на мікрофільм сторінки всіх пресових органів американських русинів в Америці, що друкувались протягом сто літ, і передати їх важливішим бібліотекам. Із цією ціллю створено Карпато-руський Мікрофільмовий Проєкт, який спільно з Іміґраційним Історично-дослідчим Інститутом при Міннесотському університеті почали в 1975 році свою працю над цим поважним проєктом. Митрополит Стефан разом з єпископами — М. Дудиком у Пассейку, Н. Дж., та Е. Мигаликом в Пармі, Огайо,започаткували це діло сумою 12,500 долярів. З рамени Міннесотського університету працю переводив д-р Франк Ренкієвич.

Із кінцем минулого року працю успішно завершено Видано окрему публікацію ,,Довідник до Американського Руського Вістника" — ,,Guide to the Amerikansky Russky Vietnik", том І, 1894-1914 на 508 сторінок, який обіймає упорядковані й подані за числами всі статті за дану добу з наведенням кожної статті та її автора з відповідними покажчиками. Це уможливить дослідникам легко орієнтуватись та знаходити потрібний матеріял.

Дня 14-го січня ц. р. в Публічній бібліотеці в Ню Йорку відбулося святочне передання мікрофільмів Слов'янському відділові цієї бібліотеки. Коли дійшло до здійснення цього проєкту, огляд про нього накреслив Едвард Касинець з УНІГУ, який мав певне відношення до цього проєкту. В імені Митрополита Стефана Кочіска мікрофільм передав о. монс. Мацулич із дієцезії у Пассейку. При святочній передачі мікрофільмів, крім директора бібліотеки та шефів поодиноких відділів і адміністрації, були також директор Слов'янського відділу з урядниками, представник НТШ-А, ,,Голосу Америки" та інші.

Можна вважати це відрадним явищем, що наші браття — американські русини, ввели у себе правильну національну назву — ,,русин-рутеніен", замість дотеперішньої баламутної назви — ,,русский-рашен" і подібне. А також треба висловити признання Митрополитові Стефанові, його єпископам і Міннесотському університетові за зреалізування цього потрібного та корисного проєкту.

Євген Кулик

ДЕСЯТИЛІТНЯ НАГОДА
(ПРО ПЕРЕПИС НАСЕЛЕННЯ ЗСА)

Наближається чи не десята з черги для українців в Америці процедура перепису населення ЗСА. По сьогоднішній день українці, що живуть на вільній землі Вашінґтона, формально і леґально не входять у склад етнічних меншостей, бо американський уряд не визнав Україну за країну походження. По-українськи ми мали право говорити, молитися, різьбити, вишивати, писанки писати, танцювати і співати, але коло сотні років нашого поселення тут, у країні свободи, справедливости і рівноправности, формально ми не існували.

На протязі того часу розвинулися зорганізовані, повні культурної праці українські громади. Засновано церкви, школи, суспільно-громадські й політичні організації, товариства, клюби, хори, танцювальні ансамблі, оркестри, акторські гуртки, спортові клюби.

З'явилися свої підприємства, фабрики українських власників, професіоналісти, а далі — братські союзи, кредитові спілки. Український Конґресовий Комітет Америки, як надбудова організацій, і, врешті, Світовий Конґрес Вільних Українців, та, на жаль, все те наче не вистачало на право входити в склад етнічних груп нарівні з іншими. Заходи здобути це самовизнання не увінчалися успіхом, помимо всяких зусиль, включно подекуди з публічними демонстраціями.

І так, наприклад, у місті Рочестері, Н. Й., декількакратні такі намагання тягнулися від 1930-их років. Живі свідки й громадські діячі тих часів говорять, що причиною невдач були американські урядники, з походження наші вороги, яким завжди було і є вигідніше без українців. Та, щонайважливіше, народ наш при виповнюванні квестіонаря перепису населення, не подавав, що родився в Україні,жив в Україні, насильно окупованій Росією, Польщею, Австрією, Німеччиною й іншими. Люд наш, — за словами Т. Шевченка, — казав: ,,Моголи, моголи", якщо ,,Німець скаже: ви моголи", розписувався на жаль і на шкоду своїй рідній країні різно, та тільки не правдиво,

Проминуло століття і врешті завдяки настирливим старанням українських людей, гордих зі свого походження, а рівночасно послідовних і вимагаючих у своїх заходах, вдалося осягнути позитивну зміну в бюрі перепису населення України у Вашінґтоні. Пануючий принцип процесу стоплення національної ідентичности дещо покорився. Україну визнано за країну походження. Вже навіть надруковано формулярі перепису, в яких між іншими в запиті ч. 14 про походження, українців подано за приклад.

Ця позитивна інновація для нас є надзвичайно важливою, ми вперше в Америці формально одержали право ідентичности.

Тож використаймо цю нагоду, бо чергова буде за десять років. Відтепер до 1-го квітня 1980 року цікавмося переписом населення, дискутуймо і при кожній нагоді всіма можливими засобами інформуймо українців, щоб цим разом сумлінно і гордо підкреслили своє українське походження.

Наш вклад у розвиток американської держави і культури великий, кримінальний рекорд мінімальний, ,,велфер" нечуваний, ми, мабуть, є найвартіснішими горожанами ЗСА, тож ,,встаньмо і будьмо пораховані".

У пошані св. п. Ґалини Дидик в Чікаґо-південь

Історія України повна імен великих героїв, борців за волю Рідного Краю від окупантів. Серед героїв боротьби за Рідний Край наша історія знає багато імен наших героїв-жінок та дівчат, які, здійснюючи ділом свою палку любов до України. віддали своє життя в активній боротьбі поруч з чоловіками.

Одержавши сумне повідомлення про передчасну смерть сучасної нам патріотки-героїні св. п. Галини Дидик, яка все своє життя віддала боротьбі за Україну в рядах ОУН та УПА і померла на Черкащині в Україні після відбуття двадцятип'ятилітньої каторги в казематах КҐБ та жорстокого заслання, за почином Організацій Українського Визвольного Фронту м. Чікаґо-південь в неділю 3-го лютого у наших церквах: св. Василія, св. Михаїла, Різдва Пресвятої Богородиці та св. Йосафата в Манстер, Індіяна, після Богослужень була відправлена панахида за спокій душі св. п. Галини Дидик. Панахиду супроводило поминальне слово отців-парохів.

Після панахиди в церкві св. Василія в домівці СУМА-ООЧСУ відбулися жалібні сходини у пошану Великої Героїні. Доповідь, а також некролог, виданий Проводом ОУН, відчитала подруга Мирослава Ґалан.

Григорій Петрович

Панас Феденко

ІСТОРИЧНА ДАТА
(Вісімдесяті роковини Революційної Української партії — РУП)

[1]

Дня 11-го лютого 1900 року в Полтаві зійшлися на пораду чотири молоді українці-студенти університетів і постановили створити політичну організацію, що її вони назвали: Революційна Українська партія (РУП).

Дмитро Антонович, Михайло Русов, Дмитро Познанський і Боніфатій Камінський приєднали до новоствореної Революційної партії інших молодих українців, ,,національно свідомих", як тоді говорилося. То були переважні студенти високих і середніх шкіл, також ученики духовних семінарій.

Ця молодь пройшла в Революційній Українській партії політичну школу: як промовці-аґітатори й пропагандисти, автори політичних книжок і статтей, як редактори пресових органів РУП і як організатори-порадники народних мас в боротьбі за національну свободу і за суспільну справедливість для поневоленої кляси сільських робітників та безземельних і малоземельних селян.

Революційна Українська партія, що від 1905 року прийняла назву — Українська Соціял-Демократична Робітнича Партія (УСДРП), мала в своїх рядах осіб, які вже перед революцією 1917 року визначилися в українському русі, як науковці, журналісти, кооператори, економісти, політичні діячі. Після упадку царського режиму вони вели перед в політичній і військовій організації та обороні Української Народної Республіки. Пригадаємо імена деяких визначних членів РУП-УСДРП: Левко Мацієвич (видатний авіятор),Олександер Коваленко (інженер, учасник повстання на кораблі ,,Потьомкін" 1905 р.), Симон Петлюра, Микола Порш, Ісаак Мазепа, Борис Мартос, Сергій Тимошенко, Андрій Лівицький, Микола Шадлун, Володимир Дорошенко, Борис Матюшенко, Володимир Винниченко, Володимир Чехівський, Валентин Садовський, Андрій Жук, Левко Юркевич та багато інших.

Що покликало до життя Революційну Українську партію? Що повело цих молодих людей, що вийшли переважно із заможних родин, до революційного діла проти, як здавалося, непереможного царського режиму? Із головних причин створення РУП можу назвати дві.

Перша: на переломі XIX і XX віків росла в Україні індустрія (вугільна, залізно-рудна, металургічна, цукроварна) і розвивалося сільське господарство на капіталістичних основах пролетаріяту в містах і по селах України. Через безземелля селяни-хлібороби бідували.

В містах України до організації робітництва взялися російські й жидівські соціялістичні партії. Але вони не могли повести за собою сільську українську людність. Цю справу взяла в свої руки Революційна Українська партія.

Друга причина: молоді освічені українці відчували,що російський самодержавний режим незабаром завалиться. Вони бачили, що старше покоління — т. зв. українофіли — зовсім не думало про боротьбу за визволення України. Українофіли надіялись, що своїми заявами вірности царській державі здобудуть дозвіл російського уряду на друкування книжок українською мовою. То були марні надії.

Революційна Українська партія не мала ілюзій щодо царського режиму. РУП проголосила непримиренну боротьбу гнобителям, боротьбу за створення самостійної Української Демократичної Республіки.

Разом з тим, РУП взялася до організації сільсько-господарських робітників та малоземельних і безземельних селян для оборони їхніх інтересів перед визиском на праці в маєтностях великих землевласників. РУП поєднувала пропаґанду за національне визволення України з аґітацією за земельну реформу, за справедливу оплату праці сільських робітників та за організацію сільського господарства на кооперативних основах. Свої книжки й газети для пропаґанди своїх ідей РУП друкувала в Чернівцях та у Львові під австрійською владою і на Наддніпрянщині, де РУП зорганізувала власні тайні друкарні в Києві та в Полтаві.

Ось деякі назви видань РУП: ,,Дядько Дмитро" — (поради хліборобам зорганізувати господарство на кооперативних основах). ,,Чи є тепер панщина?" (опис праці у великих маєтностях). ,,Козаччина" (оповідання про боротьбу українського народу за волю національну й соціяльну в минулому): автором цих книжок був Д. Антонович. ,,Власна земля"; ,,Військо і робітники", ,,Програма робітників" та інші.

Революційна Українська партія у своїй пропаґанді давала робітникам пораду, як вони можуть організовано добитися від власників бурякових плянтацій та ланів підвищення оплати їхньої праці: книжка — ,,Страйк і бойкот". Ось порада робітникам в одному ,,метелику" (РУП): ,,Сам він (пан, землевласник — П. Ф.) нічого не зробив, а вас визискує тільки тому, що колись заґарбав сам або у царя дістав загарбану землю, і тому він свого права не має, бо тільки той, хто працює, має право на землю і на те, що він на ній виробить.

Так би воно й було, коли б це зрозуміли люди та й прогнали панів з усієї України. Але до цього люди тільки тепер доходять, і коли в нас сили малі, ми цього добиватися не можемо, але ми можемо заставить пана платити зараз, аби тільки усі робітники держались купи та виступали як один чоловік. Коли ще не почалася робота, треба змовитися, щоб усім вимагати разом однакової платні; і коли пан не згодиться, то щоб ніхто не йшов робити ні з вас ні з других сел. Пан подержиться може трохи, а там мусить уступити, бо буряки не ждуть і пропадуть, коли задержати їх копання".

Зерно, посіяне пропагандою РУП, дало багатий урожай; жива українська мова пропаґанди РУП мобілізувала маси для організації й солідарної боротьби за свої права.

На початку XX століття я ходив до школи на Запоріжжі, в околицях Кривого Рогу над річкою Саксаганню. Там мені доводилось читати ,,метелики" РУП, в яких партія кликала боротися за вільну Україну, проти ,,царя миротворця" (Олександра III урядова пропаґанда називала ,,миротворцем") та проти його сина,котрого РУП назвала ,,Миколою Кривавим".

У 1902 році вбога сільська людність на Полтавщині й Харківщині дожилася до голоду через безземелля (земля була в руках великих власників, що мали землі з ласки царів за свою вірність престолові: Кочубеї, Скоропадські, герцоґи Мекленбурзькі та інші). РУП ширила свою пропаґанду в народі, виявила причину кривди, що привела людність до голодування. РУП не кликала до повстання, бо уряд мав послушне військо й поліцію.

Однак на лівобережній Україні почався рух убогого селянства без загаду, з розпачу: людність брала собі збіжжя у панських економіях, щоб заспокоїти голод. Царська адміністрація кривавими репресіями задушила цей ,,голодний бунт". Начальник департаменту поліції в російському міністерстві А. Лопухін писав у звідомленні про події 1902 року на Лівобережній Україні, що там ,,здобула вплив з надзвичайною швидкістю" література Революційної Української партії. Вона змістом своїм була соціялістична:

,,Я сам, — писав Лопухін, — спостеріґаючи ці події при виконанні моєї урядової повинности,бачив селян,які вживали в своїй мові звичайної термінології соціялістичної літератури"... (Журнал ,,Былое", ч. 9-10, Париж, 1909 р.).

У березні 1909 року в Чернівцях на Буковині вийшло перше число місячника РУП ,,Гасло", під редакцією Дм. Антоновича. Редакція повідомляла, що ,,Гасло" друкується ,,для провадження соціялістичної і революційної праці". РУП відкинула ілюзії російських ,,народників", котрі вірили, що в Росії можна створити соціялістичний лад, взявши в основу сільську громаду (,,общину"), яка збереглася на Московщині.

РУП прийняла погляд західньоевропейських соціялістів: для успішної перебудови суспільства на соціялістичних основах потрібний високий розвиток капіталізму і свідомість та організаційність робітництва. В газеті РУП ,,Праця", ч. 2, 1904 року зазначено, що РУП хоче ,,знести покищо не цілий капіталістичний лад, а всю ту решту кріпацтва й дикий царат, що затримують правильний розвиток того самого ворожого нам капіталізму, який ми мусимо колись ,,так само знести, як знесем тепер царат".

(Продовження буде)

ПЛЕТИВО ІНТРИҐ...

(Закінчення зі стор. 1)

сина й мого чоловіка. Але про те, що в газеті називається „неподобством", продовжується. Щодня десятки і сотні людей приходять на могилу В. Івасюка з живими квітами і з сумом у серці.

6. „Підбурювач їхніх вчинків — колишній вчитель англійської мови середньої школи No1 Стрільців В.С." — Це просто підлість, бо цей педагог не був тоді на Личаківському кладовищі і дізнався про відвідини могили В. Івасюка моїм сином і чоловіком лише через тиждень.

7. „Ось, що говорив Петро Січко 13 лютого 1947 р. на суді" — Брехня. Мого чоловіка Петра Січка 12 лютого 1947 р. тільки заарештовано, а перед судом він став через декілька місяців, а не через добу.

8. „Повернувшись у Долину, він як і всі громадяни СРСР, дістав всі умови для нормального повноцінного трудового життя. Йому навіть дали можливість займати відповідальні інженерні посади..." — Поперше, у Долині нашій сім'ї, яка складалась з трьох чоловік (Василеві тоді було тільки три місяці), не дали державної квартири і ми змушені були мучитись у чужих людей в одній кімнатці протягом двох років. Подруге, чоловікові місяцями не давали роботи тільки із-за того, що він був суджений. Потрете, чоловікові не дали можливости закінчити політехнічний інститут, до якого він вступив у 1959 році. Він був здібним і усіма визнаним спеціялістом з питань економіки, проте його не раз звільняли з праці за вказівкою райкому партії.

9. „Обидва сини, закінчивши середню школу, поступили у вищі учбові заклади. Володимир і тепер навчається, а Василь не зміг — його виключили за —неуспішність' " — Ще навчаючись в дев'ятому клясі, мій старший син Василь вступив до школи юного кореспондента при редакції обласної газети „Комсомольський прапор" і до вступу в 1975 р. на факультет журналістики Київського університету він мав уже двадцять дві статті, надруковані в газетах области, в тім числі і в „Червоній Долині". При тім редакція „Комсомольського прапора" оцінювала дописи Василя Січка чи не найвище. Так само його екзаменаційні роботи за новими правилами під час вступу до КДУ (Київського Державного університету) оцінені найвищими балами. Але відразу після вступу сина Василя до університету, мого чоловіка КҐБ змушував стати донощиком, що мало бути запорукою успішного закінчення сином вузу. Коли чоловік відкинув ту негідну пропозицію, тоді каґебісти застерегли, що Василь більше двох курсів не закінчить. І, хоч мій син вчився в університеті цілком успішно, органи КҐБ свою обіцянку сповнили: Василя незаконно виключили в 1977 році. Після цього мій син і чоловік не раз зверталися листовно і особисто до Президії Верховної Ради СРСР і до ЦК КПРС з просьбою поновити Василя на навчанні. Та коли наші зусилля виявились даремними, син Василь зрікся радянського громадянства і попросив дозволу еміґрувати, щоб там завершити свої студії. Звичайно, виїзду йому не дали, зате силоміццю помістили його до Івано-Франківської психолікарні.

10. „Таких однодумців він, до речі, невідступно шукав увесь час, не гребучи при цьому навіть найогиднішими, найпідступнішими методами". — Брехня! Мій чоловік, сам будучи високо чесною людиною, ніколи не поділяв людей на партійних і безпартійних, віруючих і невіруючих. Він скорше поділяв людей на чесних і злодіїв. Тому на виробництві, де він працював чи економістом, чи інженером з питань праці і зарплати, Петро Січко користувався заслуженим авторитетом і серед робітників і серед службовців. Він постійно дбав про те, щоб не кривдити рядових трудівників, справедливо роз'яснював їм спірні питання. З другого боку, він сміливо і принципово протистояв будь-яким порушенням трудового закону з боку адміністрації як приписки і таке інше.

11. „Тепер, знаходячись під слідством, Січко молодий шле цидули мамі — Софії Петраш". — Поперше заарештували 5 липня ц.р. мого сина Василя без прокурорської санкції, його запроторили до Львівської психолікарні, де протримали 40 днів. А що можуть зробити зі здоровою людиною в такому шпиталі „лікарі" за завданням КҐБ (маємо факт з Івано-Франківської психолікарні), то не одна я, весь світ добре знає. Тому ні трохи не дивно, що мій зовсім здоровий син, якого по-злодійськи вирвали з хати, опинившись у такій ситуації, де недозволені ні передачі, ні бачення, відчував мою тривогу за його життя і зумів переслати рідній мамі пару слів. Це величезний злочин, тим більше — в рік дитини. Коли в моїй голові з'являються картини винищування гестапівцями дітей циганів, євреїв і інших народів, то я чую, що наведені в газеті рядки смердять такою ж ненавистю до дітей. І поставити свій підпис під озвірілою писаниною може тільки нелюд.

12. „Майже аналогічну характеристику дає керуючий райсільгосптехнікою дружині Січка П.В.-Петраш С.В.". — Перекручення мого імени (Софія замість Стефанія) уже свідчить про достовірність характеристики на мене. Якщо керуючий райсільгосптехнікою і справді змалював мене в чорних фарбах, то нехай заодно і себе змалював, але в світлих красках. Адже, він виконував партійне доручення, коли покалічився.

Я чекаю, що незабаром читачі матимуть можливість ознайомитися, ще з одною, але вже основною поправкою у „Червоній Долині" — Спростуванням надрукованої 23 серпня фалшивки під назвою „Брудні дії провокаторів".

Ось і тепер я не маю жадної вістки ні від чоловіка і сина, ні про чоловіка і сина. Навіть їхніх підписів про одержання ними передач я не мала і не маю досі. Хіба це нормально для демократичної держави?!

5 вересня 1979 р.

Петраш-Січко С.В."

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Професор д-р
ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ
і
д-р АТАНАС ФІГОЛЬ
відвідають Канаду і ЗСА.

У березні і квітні 1980 р. відбудуться такі зустрічі українського суспільства Канади і ЗСА з представниками

РЕДАКЦІЇ ТА ВИДАВНИЦТВА ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА, ЯК ТАКОЖ УПРАВИ ЦЕНТРАЛЬНОГО ПАТРОНАТУ НТШ-САРСЕЛЬ у Торонті:

1.	Субота	1 березня	—	Оттава, Канада
2.	Неділя	2 березня	—	Монтреаль, Канада
3.	Субота	8 березня	—	Тандер Бей, Канада
4.	Неділя	9 березня	—	Саскатун, Канада
5.	Субота	15 березня	—	Чікаго, ЗСА
6.	Неділя	16 березня	—	Детройт, ЗСА
7.	Субота	22 березня	—	Нью-Йорк, ЗСА
8.	Неділя	23 березня	—	Філядельфія, ЗСА
9.	Субота	29 березня	—	Вінніпеґ, Канада
10.	Неділя	30 березня	—	Едмонтон, Канада
11.	Понеділок	7 квітня	—	Денвер, ЗСА
12.	Четвер	10 квітня	—	Торонто, Канада
13.	Субота	19 квітня	—	Сан Франціско, ЗСА
14.	Неділя	20 квітня	—	Лос Анджелес, ЗСА

● Прохаємо всі товариства і організації вищеназваних місцевостей не робити в поданих днях ніяких імпрез.

● Уже є в продажу нова велика (розміром 55×105 см.) семикольорова КАРТА УКРАЇНИ з окремою брошурою на 30 сторінок друку з важливими статистичними даними про населення України від 1939 до 1978 років.

● Ця карта України і брошура надруковані окремо українською, а окремо англійською мовами. Ціна карти — $20.00 плюс $2.00 на поштову пересилку за один примірник. Передплатники ЕУ2 одержать карту України і брошуру безплатно разом з 8-им томом.

● Купуйте цю нову велику карту України у Вашій книгарні або висилайте замовлення на адресу Патронату НТШ-Сарсель у Торонті (як внизу), висилаючи одночасно чеком належність плюс по $2.00 від кожної карти на кошти пересилки і поштову оплату.

● Авторами цієї карти України НТШ є проф. д-р ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ і д-р АРКАДІЙ ЖУКОВСЬКИЙ, а друкувала її найкраща картографічна друкарня в Зах. Німеччині.

● Ця найновіша і найкраща карта України повинна бути в кожній нашій установі чи організації, в кожній нашій школі і в кожному українському домі.

УПРАВА
ЦЕНТРАЛЬНОГО ПАТРОНАТУ НТШ-Сарсель
у Торонті

Адреса Патронату: PATRONAT-NTSh, 16 Bracondale Hill Rd.
Toronto, Ont., Canada, M6G 3P4
Telephone: (416) 656-5822.

„Вертеп з Колядою" у Світличці

Діти Світлички СУА у Вашінґтоні — учасники сценки „Вертеп з Колядою".

Заходом виховної референтури 78-го Відділу СУА у Вашінґтоні, Д.К., вже від довшого часу існує тут Світличка — щосуботні зайняття для дітей дошкільного віку. Бажаючи відзначити закінчення Міжнародного Року Дитини святковою зустріччю для тих дітей та рівнож молодшої шкільної дітвори, управа Відділу влаштувала в неділю 20-го січня традиційний Вертеп з Колядою. Імпреза відбулася о год. 3:30 пополудні в приміщенні Ґрейс Методіст Черч в Такома Парк, Мд.

При вході на залю діти одержували чепурненький жетон „1979 Український Рік Дитини", який видала Централя СУА. Відтак ділилися на групи старших і молодших, щоби підготовити маленькі прикраси, якими пізніше прибрано дві ялинки на сцені.

Офіційну програму зустрічі відкрила голова Відділу Т. Царик, вітаючи присутніх дітей та їхніх батьків.

Слідувало коротке змістовне слово виховної референтки М. Базарко, в якім підчеркнено, що найважливішим засобом збереження української дитини для української спільноти є на першому місці виховання її в дусі рідних традицій і культурних надбань.

Вертеп, як частину українських різдвяних звичаїв, пояснила зібраним дітям координатор програми А. Гаврилюк. На сцені з'явилися дуже гарні артистичні паперові постаті ангела, пастушків, трьох царів та козенятка, роботи мисткині Х. Кіналь, які при закулісній помочі М. Базарко, Н. Кормелюк, О. Новосівської, М. Слоневської та М. Терлецької вдало відтворили Свят-вечірню містерію народження Ісуса. На чолі з ангелом, пастушками й іншими ляльками, що їх несли старші, діти тоді цілою групою обійшли залю, співаючи коляди, щоби поклонитися маленькому Ісусові в дерев'янім вертепику під ялинками. Під час колядок дітям гарно акомпаньювала на фортепіяні Андріяна Гаврилюк.

Опісля Н. Кормелюк, учителька Світлички при Відділі, перевела з дітьми декілька групових гор. По смачній перекусці діти знову колядували, грали гри, а на закінчення прослухали казку „Про Іванка та ялинку", яку розказала А. Гаврилюк. Діти з видимим захопленням слухали та слідкували за з паперу милими звірятками та хлопчиком, цим разом роботи культ-освітньої референтки О. Новосівської; за сценою допомагали Н. Кормелюк та Л. Фонтана.

Піс час програми був теж буфет для дорослих під опікою господарських референток та вільних членів управи.

Всім союзянкам і членам управи, які посвятили багато часу для успіху цієї зустрічі, належиться особливе признання, бо ціла імпреза пройшла справді в любій, святковій атмосфері та залишила дітям і старшим приємний спогад.

Х. Пацлавська

Філядельфія готується...

(Закінчення зі стор. 1)

і рішено вже тепер подати його до загального відома, щоб дати змогу всім громадянам підготовитися до участи в них. Коротко: а) Свято Шевченка відбудеться в неділю 9-го березня; б) Український Фестиваль у Рабин Гуд Делл — у п'ятницю, 15-го серпня; в) Листопадове Свято з участю Візантійського Хору з Голляндії — в суботу, 8-го листопада. Крім того, Тринадцятий Конґрес Українців Америки відбуватиметься у Філядельфії в часі від 10-го жовтня 1980 року; в його імпрезах громадянство нашого міста повинне взяти чисельну участь.

Свято Шевченка підготовляє Комісія молодечих організацій при Відділі УККА, що її очолює Микола Бачара. На головного промовця запрошено Андрія Шевченка з Бавнд Бруку, а мистецьку частину програми виконають учні Рідної Школи, Школи при Центрі св. Покрови, Нашої Української Школи, та молодь Пласту, СУМ-А, ОДУМ-у і МУН-у. Свято відбудеться в приміщеннях Кук Джуніор середньої школи.

Справи в обороні українських нескорених реферувала референтка дотичної ділянки праці Відділу мґр Уляна Мазуркевич.

Цьогорічні звичайні загальні збори Відділу УККА заплановані на суботу 29-го березня, на год. 5-ту попол., в приміщенні УСО „Тризуб" при Брод вулиці. На цих зборах відбудеться звітування з діяльности Відділу, з фінансових оборотів і плянування діяльности на чергову каденцію з виборами органів Відділу УККА; про кандидатів подає Номінаційна комісія в складі: мґр Іван Скочиляс, Петро Тарнавський, Дмитро Ткачук, Михайло Ковальчин, мґр Володимир Яців, інж. Михайло Нич, Володимир Повзанюк, мґр Уляна Мазуркевич і Віра Кліш.

Відчувалося, що і січнева діяльність Відділу і пленарне засідання керівних органів Відділу УККА проходили під впливом різниці поглядів про доцільність прийнятих постанов Крайовою Радою УККА в Ню Йорку, 15-го грудня 1979 року.

У переконанні, що ці різниці поглядів незабором будуть вирівняні, керівні органи Відділу УККА у Філядельфії не займали становища до тих рішень, уважаючи, що ці розходження мають бути вирівняні складовими частинами Централі УККА, й не на форумах Відділів УККА.

В п'яту річницю смерти бл. п. Василя Мандзія

Бл.п.Василь Мандзій

Василь Мандзій був дуже активний у нашій громаді в Йонкерсі. Він належав до кількох організацій і скрізь прикладно працював. Понад 50 років був він секретарем Українського Народного Союзу, Відділ 8-ий у Йонкерсі, і головою Братства св. Михаїла також понад 50 років. Очолював він Український Клюб теж понад півстоліття, крім того був членом Братства св. Івана Хрестителя, членом Організації Оборони Лемківщини, ООЧСУ і СУМА, — всюди був членом аж до останнього дня свого активного і працьовитого життя.

Василь Мандзій народився 13-го січня 1893 року на Україні, село Рибники, повіт Бережани, до Америки приїхав 1910 року молодим хлопцем, а 1916 року в лютому місяці він оженився з Анастасією Напора, яка також народилася на Україні. Їхнє вінчання відбулося в церкві св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й., і так вони тут обидвоє пережили собі щасливо коло 60 літ разом.

У 1971 році Василь Мандзій тяжко захворів, був у шпиталі кілька тижнів, де перейшов велику операцію. В часі його хвороби багато людей відвідували його у шпиталі, бо всі відчували його відсутність. По кількох тижнях пан Василь прийшов додому, і тут його добра жінка Анастасія заопікувалася ним аж він знову прийшов до здоров'я і далі був активний у громаді, допомагаючи співати в церковному хорі і читаючи Апостола.

Але 6-го березня 1975 року Василь Мандзій несподівано помер у вечірніх годинах на 82-му році життя, залишивши у великому смутку свою дружину, родину, приятелів і цілу нашу громаду. Похорон його тлінних останків відбувся 10-го березня з церкви св. Михаїла на цвинтар св. Йосифа у Йонкерсі при великій участі людей, у тому кількох членів від головного уряду Українського Народного Союзу.

Теодор Михаляк

І в поїздах надоїдає совєтська пропаґанда

Київ. — Київська газета „Радянська Україна" інформує, що внедовзі у вагонах пасажирських поїздів, що прибувають до цього міста, можна буде послухати по радіо — „лекції" присвячені 1500-річчю Києва. Про зміст цих „лекцій" пише газета, — постарався відділ Південно-Західньої залізниці.

Як в дальшому подає газета, лекції про Київ, передавано і до цього часу, однак теперішній їхній зміст торкатиметься 1500-річчя Києва. Теперішні радіопередачі у поїздах, мовляв, мають послужити інформацією про „місто-героя", про його історію, про „історію Радянської України, розвиток її промисловості, науки і культури", — пише „Радянська Україна", та, будьто мають бути розповіддю про взагалі всілякі „незвичайні блага", які оточують мешканців цієї країни, що живуть „під сонцем" Конституції СССР.

ПРЕСТОЛОНАСЛІДНИК ЯПОНСЬКОГО ТРОНУ ДОСЯГ ПОВНОЛІТТЯ.

Токіо. — В суботу 23-го тут відбулася поважна урочистість за традицією ще з XII століття — відзначення повноліття японського престолонаслідника принца Гіро, якому сповнилося 20 років. Він є внуком теперішнього монарха Японії імператора Гірогіто і сином першого претендента на трон, кронпринца Акігіто.

Принц Гіро, студент університету, любить музику і він є альпіністом. Якщо дочекається трону після свого батька в черзі, то буде 162-им імператором Японії. Його дід за конституцією з 1946 року має лише, властиво, церемоніяльні обов'язки в його країні.

Сердечна подяка Приятелям і Знайомим за співчуття і датки на різні цілі, з приводу смерти нашої МАМИ і БАБУСІ

бл. п.

СТЕФАНІЇ КРУП'ЯК

Датки зложили: на Служби Божі — А. і З. Камінські і Й. Савескі; на Патріярший Фонд — Ярослав і Галя Круп'як 50 дол.; на Українські Студії в Гарварді — Роман Круп'як 50 дол.; на Виховний Фонд СУА — Любомир і Алла Круп'як 25 дол.; Михайло і Людвика Томин 10 дол.; на Стипендійний Фонд СУА — Карло і Віра Васкве3 20 дол. і Роберт і Ліда Джансон 20 дол.

В ДРУГУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

Дорогого і Незабутнього

сл. п.

Д-ра ВОЛОДИМИРА НЕСТЕРЧУКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в середу, 5 березня 1980 р., о год. 8:30 рано в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.

Просимо Рідних, Друзів і Знайомих у цей день, згадати Покійного у своїх молитвах.

МАРІЯ — дружина
ІГОР І ЮРІЙ — сини з Родинами

ПОКЛІН ШЕВЧЕНКОВІ

КОНЦЕРТ Хору „ДУМКА"

при співучасті бандуриста

ЮЛІЯНА КИТАСТОГО

ПРИСВЯЧЕНИЙ ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ

відбудеться

в Ратґерс Університеті в неділю, 9 березня 1980 р., о год. 2-ій по пол.

Концерт відбудеться

в Robeson Campus Center, Newark, N.J. (pir Bleacker and high Sts)

Ввесь дохід з концерту призначений на розбудову програми гри на бандурі в Ратґерс Університеті.

Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Великого Ню Йорку

МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

запрошує Українське Громадянство на

СВЯТКУВАННЯ 40-РІЧЧЯ СВЯЩЕНСТВА

Високопреподобного

о. д-ра ВОЛОДИМИРА ҐАВЛІЧА, ЧСВВ

ПАРОХА-ІГУМЕНА ЦЕРКВИ СВ. ЮРА

Неділя, 16-го березня 1980 року

СЛУЖБА БОЖА

год. 4-та по пол., церква св. Юра в Ню Йорку

СВЯТОЧНА ВЕЧЕРЯ

год. 5:30 веч., авдиторія школи св. Юра, 215 Схід 6-та вул. в Ню Йорку

Квитки можна набути в Кімнаті Зустрічей, 33 Схід 7-ма вул., в п'ятниці, в год. 6:30-8:00 веч. в суботи і неділі, в год. 11-ій рано до 1-ої по пол.

Український Конґресовий Комітет Америки
Відділ Мілвокі, Висконсин

запрошує Українське Громадянство Мілвокі та стейту Висконсин на

ГРОМАДСЬКУ ЗУСТРІЧ

з

Д-р НІНОЮ СТРОКАТОЮ КАРАВАНСЬКОЮ

яка відбудеться

в п'ятницю, 7 березня 1980 р., о год. 7 веч.
в залі української католицької парафії
св. Михаїла, 1025 С. 11-та вул., Мілвокі, Виск.

В ПРОГРАМІ: ПРИВІТАННЯ, СЛОВО ГОСТЯ, ЗАПИТИ.

УПРАВА

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що дня 19-го лютого 1980 року в Ню Йорку упокоївся в Бозі

бл. п. Інж.

АНДРОНІК СИМОНЧУК

нар. 12-го жовтня 1917 р. в с. Дворець біля Рівного, Україна.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 29-го лютого 1980 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Walsh and La Bella, 83-13 87th street, Woodhaven, N.Y. **(доїзд** Subway Line "J" до Forest Parkway).

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ та ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 1-го березня 1980 р., о год. 10:30 р. в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Молитов за спокій душі Спочилого просять —

Товариші з Рівенської Української Гімназії та Приятелі

Перебування Григорія Китастого в Австралії

Велику приємність зробив українцям в Австралії Григорій Китастий, відвідуючи з дружиною на Різдвяні свята більші осередки українського поселення, як: Сидней, Мельбурн і Аделаїду. Українці в Австралії вітали його з великим ентузіязмом і захопленням, як найбільшого кобзаря у вільному світі.

Дня 11-го січня ц. р. до Мельбурну прилетів Григорій Китастий із своєю милою дружиною пані Галею. Вітали їх представники різних організацій в українському Народному Домі.

Пан Григорій Китастий причарував нас українською піснею і грою на своєму улюбленому інструменті бандурі. Під час розмови з п. Китастим виявилось, що під час переговорів із Союзом Українських Організацій в Австралії він погодився повернутися до Австралії повною капелею бандуристів ім. Тараса Шевченка. Одначе прикро було почути те, що капеля бандуристів як і багато інших мистецьких одиниць в вільному світі не має ніяких фінансових засобів, щоб приїхати до Австралії. Було таки сумно, що ця талановита українська людина зі своєю капелею бандуристів, яка репрезентує мистецтво у вільному українському світі, бо не має собі рівного в діяспорі, після 30-річного існування, буде покладатись виключно на українців в Австралії, щоб могти нагріти душі теплом і чаром євшан зілля тих, які живуть найдальше від України. І хоча українська еміграція в Австралії може піднятись на такий чин, щоб зорганізувавши 80,000 долярів, мати змогу почути корифеїв української музики, але все ж таки було б добре, якщо б така ж велика українська еміграція Канади і Америки допомогла нам в цьому.

Сьогодні, коли боремось за душу кожної молодої людини на еміграції так само, як і в Україні, то всі наші зусилля повинні бути проведені в цьому напрямку, вони бо рішатимуть наше майбутнє. Тому приїзд капелі бандуристів ім. Т. Шевченка до Австралії, а може і Нової Зеляндії мусить бути на першому пляні.

Можливо, що в мене немає права звертатися до українців Америки і Канади, бо я репрезентую тільки Український Радіокомітет в Мельбурні. Одначе, я все ж хочу звернутися до цієї української громади, щоб вона доклала і своїх зусиль в приїзді Капелі Бандуристів, а тим самим уможливила 30-тисячній українській еміґрації на п'ятому континенті — змогти продовжити своє існування, як українців. Приїзд кобзаря із своїм кошем запорожців — напевно це забезпечить.

Д. Пирогів

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ —
Комісія Патріяршого Фонду

повідомляє:
на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили:

V — 79

Патріярхальне Товариство в Льос Анджелес, збирав д-р О. Снилик

50.00 дол. — М. Юркевич в пам'ять бл. п. інж. П. Турчина;
15.00 дол. — В. і О. Бойко;
10.00 дол. — А. Морісон;
5.00 дол. — М. Шкамбара, Н. Кобилянська, М. Михаліпка.

Патріярхальне Товариство в Детройті

60.00 дол. — Е. Дзюба і Г. Ставничий (спільно);
по 50.00 дол. — Ю. Менко, М. Ільницький, В. Варнич, В. Чубатий;
30.00 дол. — Д. Березовський;
по 25.00 дол. д-р В. Лончина, І. Лотоцький, С. і І. Вілий, Українська Вища Школа;
по 20.00 дол. — В. Колодчин, Б. і Н. Петріна, А. і М. Цісарук, С. Зубаль, В. Несторович, О. і Е. Василяк, д-р М. Гнатчук;
по 15.00 дол. — М. і О. Климишин, М. Ільницький.
14.00 дол. — Теодор Кухоровський.
по 10.00 дол. — Е. Кордуба, М. Мушинський, А. і З. Слюсарчук, Б. Неганів, О. Квітковський, Р. і У. Мозак, М. Новаківський, З. і Я. Гоїв, О. Пашкевич, М. Коваль, О. Сявавко, С. Григорчук;
по 5.00 дол. — П. Гайда, І. Решетилович, І. Кунинський, С. Годів, М. Тарнавський, В. Фалькенберґ.

Листа ч. 1253, Трентон, збирав д-р З. Гіль

100.00 дол. — С. і І. Головко;
30.00 дол. — д-р А. і М. Войцун;
25.00 дол. — В. і С. Дубик;
по 20.00 дол. — М. і М. Морочко, Д. і А. Маціканич, В. і В. Коцопей;
10.00 дол. — д-р А. Войцун.

Листа ч. 1221 (ст. 1), Маямі, Флорида, збирали Вероніка Цегельська і Тарас Ванчицький

1,000.00 дол. — Микола й Ірина Ракуш;
500.00 дол. — Володимир Трач;
100.00 дол. — Л. Трач;
по 25.00 дол. — О. Дрозд, В. Давидович, П. Остап, В. Остапюк, С. і М. Венґльовські, Я. Дячун, П. Серна;
20.00 дол. — Я. Терлецька;
по 10.00 дол. — П. Стецевич, А. Стецевич, П. Плечінь.

Листа ч. 1230, Ню Брансвік, збирала Тамара Панкевич

по 50.00 дол. — Франко Літовицький, Василь Кец;
по 25.00 дол. — И. Ярема, М. Мостовий, П. Папроцький, Василь Хомут;
по 20.00 дол. — Д. і Л. Геча, Д. і Л. Демедюк, В. Цимбалістий, О. і І. Ратич;
15.00 дол. — В. Стойко;
по 10.00 дол. — П. Панкевич, Д. Ворет, І. Яцишин, В. Серна, І. Головінський, О. і І. Городецькі, П. Попів, В. Ракочий, М. Громяк, М. Хомут, В. Колтовський, С. Киніґ, О. і Л. Клецор, П. Литвин, М. і М. Гатала;
9.00 дол. — П. Лабінський;
по 5.00 дол. — А. Кручак, Я. Ощудляк, Ю. Лонишин, М. Слободян, В. Ровенко, Т. Яечник, Л. Ратич;
2.00 дол. — П. Павлик.

Листа ч. 1128, Нюарк-Ірвінґтон, збирала Анна Петровська

по 20.00 дол. — П. Семенюк, М. Канюка;

Замість цвітів на могилу бл. п. Володимира Терещука

20.00 дол. — А. і Д. Яриленко;
по 10.00 дол. — М. і А. Кормило, Я. і І. Яворські, П. Терещук, В. і А. Псуй, А. і П. Петровські, О. і Р. Яськів;
по 5.00 дол. — Г. Ситник, С. і М. Стефанов, І. і А. Генсьор, М. і О. Цяпка, І. і К. Осадчук, В. і Е. Мартинець.

Листа ч. 1234, Гюстон, Техас, збирав Віктор Балабан

200.00 дол. — Віктор Балабан;
25.00 дол. — В. Вілап в пам'ять бл. п. Юрія Дудки;
по 20.00 дол. — С. Кіхтан, Ю. Микитин, А. Крутла;
15.00 дол. — Г. Габіл;
по 10.00 дол. — Н. Сосенко, Н. Ковалевський, А. Шарупович, П. Віщук;
по 5.00 дол. — О. Балабан, Том, Г. Еванс, М. Данилик, Лев Вемко;
3.00 дол. — Марта Ушак;
по 2.00 дол. — В. Вілякорта, Т. Князик, В. Вирд;
по 1.00 дол. — П. Вандрівський, Я. Заяць.

Листа ч. 1238, Балтімор, Мериленд, збирав Петро Войтович

200.00 дол. — Ярослава Совган;
100.00 дол. — Емілія Варан;
50.00 дол. — Володимира Сорока.
3,175.00 дол. — Асторія, Тов. Оборони традиції і мови І-ша частина;
500.00 дол. — Йосиф Вережницький (2-га рата);
200.00 дол. — Юрій і Галина Маренін;
160.00 дол. — Ярослав і Христина Пеленські в 45-ту річницю вінчання Батьків, Катерини і Андрія Вук;
100.00 дол. — Ярослав і Іванна Дацьків;
по 50.00 дол. — Мирослав Когут, Стефанія Драер, Андрій Сплавник, Ірена Вережницька;
30.00 дол. — Ярослав і Люіс Вілинські;
по 25.00 дол. — Петро Вайко, Марґарет і Віллія Кепь, Віллія Г. Шафорд в пам'ять бл. п. Ізидора Жилавого;
по 10.00 дол. — Софія Возьна, Анна Макар;
по 5.00 дол. — Евген Чайковський, Йосиф Зубик.

Листа ч. 1262, Бріджпорт, Конн.

100.00 — о. Крилошанин Ярослав і Олександра Щуст;
по 50.00 дол. — Михайло Вурий, Василь Ковач, І. і Р. Гайда, К. і Р. Якимів;
по 25.00 дол. — Юрій і Марія Сорока, Гринько Фірман, Петро Войчук, І. Хомяк, Володимир Сусла, Микола Івашків, В. і М. Волоині, В. Вабій, Д. Стець, Василь і Марія Цап, В. Романів, А. Загачевська;
20.00 дол. — Іван і Анна Гомик;
по 10.00 дол. — Анастазі Датценко, Л. і О. Марків, В. Максимюк;
400.00 дол. — Українське Патріярхальне Товариство Північної Каліфорнії; переслав Тарас В. Де Цмайло Кульчицький.

Листа ч. 1250, Янґставн, Огайо, переслав Дмитро Проць

по 200.00 дол. — Погребник Кінік, Погребник Кірила;
по 100.00 дол. — Погребник Кубіна Юґас, Погребник Ващак, Михайло Волотенний;
по 25.00 дол. — Дмитро Проць, Іван Данилик, Стефан Сушинський, Василь Сухар, Остап Ткачук, Андрій Федонечко, Степан Вух, Михайло Ґудз, Ярослав Сенчишак, Богдан Волотенний, Микола Вринько, Еміль Гнатів, Петро Масний, Михайло Гаврилюк;
по 20.00 дол. — Михайло Юркевич, Іван Прожніцкі, Микола Стадник, Михайло Мартинишин, Катерина Деніро, Микола Штинь;
по 15.00 дол. — Василь Гевко, Микола Маркевич;
по 10.00 дол. — Евстахій Вус, Дмитро Голубець, Петро Савицький, Григорій Коваль, Василь Мельникович, Микола Яш, Василь Прокопик, Осип Маркевич;
по 5.00 дол. — Дмитро Сенько, Микола Іванюк, Іван Дриботій;
40.00 дол. — о. Петро Стецюк з доповіді в Янґставн.

Листа ч. 1239 — 1-2, Сиракюзи, Н. И., збирала д-р Галина Клюфас

по 100.00 дол. — Олександер Ґудзяк, д-р Галина Клюфас, Ірина і Михайло Рубичі, Марія і Богдан Тимяк, Юлія і Тарас Шепиляві;
по 50.00 дол. — Марко Вачинський, Софія і Петро Вашуцькі, Мотря і Микола Богатюк, Микола Дупляк, Марія і Павло Капишин, д-р Богдан і Дарія Кміцикевич, Марія і Мирон Кузьма, Олександра і Володимир Лоґуш, Ярослав Трач;
по 25.00 дол. — Лев Вачинський, Зенон Карпишин, д-р Іван Подюк, Волод. Ревюк, Михайло Середович, Володимир Смага, Софія Фраціян;
по 20.00 дол. — Марія Бутенко, д-р І. Домбчевський, Орест Грицик, Микола Ґоджак, Василь Жмур,Ілько Мигдаль, Френк Стрелець, д-р Мирон Ткач, Павло Ткач, Василь Фенцор, Матвій Шкорута;
15.00 дол. — Михайло Зарічний;
по 10.00 дол. — Василь Будзяк, Іван Гвозда, Степан Грицик, Евген Гусак, Володимир Дмитришин, Зеновій Євчук, Марія Завалкут, Лука Жабич, Степан Жмур, Микола Королишин, Михайло Косяк, Оля Кучерина, Василь Лебедь, Евстахій Маштапір, Теодор Мельник, Михайло Микитин, Григорій Свенціцький.
5.00 дол. — С. Луцак.

Листа ч. 1261, Ст. Люїс, Мізурі, збирав Юрій Стефанишин

20.00 дол. — о. Нестор Педельський:
по 10.00 дол. — Юрій Стефанишин, Іван Стефанів, Микола Недільницький, проф. Зенон і Марія Храпливі, Петро Гудима, Іван Василюка, В. М. Команець;
по 5.00 дол. — Родина Загелек (н. ч.), Г (н. ч.) Грибовицький, Джон Гемлак;
12.15 дол. — дрібні датки.

Збірка в пам'ять бл. п. Михайла Островерхи, збирав д-р Р. Осінчук

50.00 дол. — Марія Форостина;
по 25.00 дол. — В. Кікта, д-р Роман і Лідія Осінчук;
по 20.00 дол. — А. Галайдіда, Г. і І. Костюк, Іванна Мулькевич;
по 10.00 дол. — Р. і М. Доберчак, М. Заяць, В. Корчмарик, І. Мисько, М. Мороз;
7.00 дол. — А. Клецор;
5.00 дол. — Ю. Семанишин;
4.00 дол. — А. Фалук.

Збірка в пам'ять бл. п. Михайла Островерхи, збирав д-р О. Оришкевич

30.00 дол. — Іван Роман Форостина;
по 20.00 дол. — М. і Н. Вілоус, О. Дяднюк, М. і С. Чойний;
по 10.00 дол. — І. Кефор, Ю. Меркер.

Комісія Патріяршого Фонду Товариства Свята Софія, складає щиру подяку усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям.

Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків або висилати на адресу:

ST. SOPHIA RELIGIOUS ASSOCIATION —
PATRIARCHAL FUND
7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117

Всі датки на Товариство Свята Софія — Патріярший Фонд, можна відтягати від податку. IRS No. 23-74380645.

Відбулися Загальні Збори Осередку Української Культури й освіти

У неділю 9 грудня м.р. у Вінніпеґу відбулися Річні загальні збори Осередку, під час яких присутні члени заслухали звітів президента, касира й адміністратора та обрали нову управу на 1980-ий рік.

На пропозицію номінаційної комісії, збори одноголосно обрали на президента Степана Корбутяка. Екзекутиву доповнено: заступниці президента — Мотря Кидонь і Марійка Климків, секретар — Олександра Бережницька, касир — Василь Ратуський. Додатково до Дирекції ввійшли: Марта Баняс, д-р Наталя Апонюк, Катерина Кузик, ред. Микола Гнатів і суддя Богдан Гевак.

У звідомленні уступаючий президент Зоряна Гайворон повідомила присутніх про загально проведену діяльність на господарській і програмовій ділянках. У звіті вказано на великий зріст Осередку за останні роки, особливо після закінчення перебудови приміщень Осередку.

Адміністратор Осередку Мирон Спольський звітував у деталях про проведену працю, особливо про устабілізування фінансового стану і про упорядкування музейних, ґалерійних, бібліотечних і архівних збірок Осередку після закінчення перебудови.

Фінансовий звіт за роки 1978 і 1979 до кінця жовтня був представлений касиром Василем Ратуським. Він одночасно запропонував проєкт бюджету на 1980 рік, в якому запроєктовані видатки становитимуть $187,000, а приходи $199,000. У всіх трьох звітах підкреслено важливий і великий вклад праці добровільних працівників у всіх ділянках Осередку.

Контрольна комісія склала свій звіт та запропонувала уділення абсолюторії уступаючій управі, висловлюючи велике признання управі за сумлінне переведення праці.

Під час зборів прочитано привіт від одного з основоположників Осередку, д-ра Павла Маценка.

На закінчення зборів президент С. Корбутяк подякував присутнім за довір'я. Він підкреслив, що всі члени Дирекції і взагалі всі члени Осередку мусять докласти своїх старань, щоб дальше розвинути програмову діяльність. Існування і розвиток Осередку залежатимуть від постійної жертвенности цілої української громади. Також висловив надію на дальшу підтримку Осередку членством та взагалі українською громадою, від жертвенности яких існування і розвиток Осередку Української Культури й Освіти буде надалі забезпечений.

МАЙБУТНЯ ВІЙНА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

поважилися б окупувати зовсім невтральну Австрію?

У зв'язку з окупацією Афганістану, західні коментатори наводять дуже переконливі факти щодо поширювання совєтських впливів, використовуючи різні претексти для того, щоби не встрянути у безпосередню війну зі ЗСА. Совєтські повітряні транспортові літаки перевезли кубинські військові з'єднання до Анґоли, а згодом зробили те саме з Етіопією і Південним Єменом. Таке подібне положення заініціювала Москва, вживаючи цим разом — „нового типу, вже азійських кубинців", коли допомогла В'єтнамові заняти Камбоджу і Ляос.

А в тому періоді часу ЗСА добивалися, посилювали і наполягали всіми силами, щоби добитися Обмеження Стратегічної Зброї (САЛТ I і САЛТ II), і роки проходили для того, що сотні і сотні разів перелічувано у нюансах та деталях, скільки атомових бомб, стрілен, переносних можливостей, як теж, де і коли „провірювати таке роззброєння?

І що у висліді дали всі ці дебати?.. Може хіба одного навчилися уміжчасі ЗСА, що Москву та її постійну експансію можна здержати тільки такими самими засобами, але методи мусять бути далеко більше змодифіковані і грізніші у підборах мілітарного риску. ЗСА слід не лише підсилювати своїх теперішніх союзників нового типу зброєю, але ще важливіше, шукати за новими союзниками, які будуть для Москви тимбільш небезпечні, що загрожуватимуть її розкладом із нутра. Американські військові коментатори обраховують що у совєтських 167-ох сучасних дивізіях, дві третини становлять резервісти із поневолених народів, а в тому 20 відсотків становлять найбільші вороги СССР, українці.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,
ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ
якщо попередні рахунки
НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ
Окремих листів в тій справі не будеться відписувати.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 1-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні збори Б-ва св. Володимира 130 Відд., о год. 4:30 по пол. при 300 Схід 6 вул., в приміщенні п. Гнатишина (3-ій пов.). На порядку: звіти Управи та вибір нової Управи на 1980 р. та інші важні справи. Проситься чл. прибути. — Ю. Юрків, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Ровд Іст у рочестері, Н. Й. Проситься всіх членок взяти участь у зборах та вирівняти належні вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

КЛІВЕЛЕНД, Огайо. Річні збори Б-ва свв. апп. Петра і Павла 102 Відд., о год. 1-ій по пол. в церковній залі св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. На програмі: вибір урядників на 1980 рік і різні справи до полагодження. — А. Жгута, предс., І. Полянський, кас., М. Бобечко, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

● РОЗШУКИ ●

Увага! Увага!
ПОШУКУЮ
П-ні СТЕФАНІЮ МАРЧУК, замужня МИКИТЮК,
родом з м. Коломия, Україна.
Пошукує: **Стефа Стендер.**
Писати на адресу:
JULIA PASZKOWSKI
123 Meadowood Dr.
Lansdale, Pa. 19446

ПОШУКУЮ
пана ВУЧИКО
По війні був в Англії, в місті Chesterfield, Derby, England.
Писати на адресу:
D.A.D. Box
1919 Palmetto Street
Ridgewood, N.Y. 11385, U.S.A.